

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა საქართველოს სახელით

საქმე №3ბ/194-11

28 მარტი, 2011 წელი
თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

მოსამართლე - ნანა ჭიჭილეიშვილი

სხდომის მდივანი – ბეატრიჩე პაპანდოპულოვი

აპელანტი – შპს „დიზაინ-ინდუსტრია;

წარმომადგენლები – ალექსანდრე კოდუა, გიორგი თითბერიძე;

მოწინააღმდეგე მხარე – საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს სსიპ აღსრულების ეროვნული ბიუროს თბილისის სააღსრულებო ბიურო;

წარმომადგენელი – გაბრერინე ახალგაცი;

მოწინააღმდეგე მხარე – შპს „ბიზნეს ცენტრი ყაზბეგზე“;

წარმომადგენელი – იამზე ლეგაშვილი;

მესამე პირები – ლევან ბუაძე, გრიგოლ ბუაძე, შპს „არსიანი-ადანაია“, შპს „დავების განმხილველი ცენტრი“ - წარმომადგენელი იამზე ლეგაშვილი, შპს „ბიზნეს ჯგუფი პელიკანი თრეველ ჯორჯია“, იოსებ მალრაძე, რამაზ ესებუა, დალი თენერშვილი, ბორის ვაშაძე, სს „ბანკი რესპუბლიკა“, კერძო აღმასრულებელი დევი დევიძე;

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2010 წლის 27 დეკემბრის გადაწყვეტილება;

დავის საგანი – ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობა.

აპელანტის მოთხოვნა:

1. აპელანტის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა – თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2010 წლის 27 დეკემბრის გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება.

2. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნებზე მითითება:

გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2010 წლის 27 დეკემბრის გადაწყვეტილებით შპს „დიზაინ-ინდუსტრიას“ სარჩელი არ დაკმაყოფილდა უსაფუძვლობის გამო.

დასკვნები ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით:

2.1. საჯარო რეესტრის 2005 წლის 23 მარტის ამონაწერის თანახმად, შპს „არსიანი-ადანაიას“ დირექტორის – იოსებ მალრაძის მიერ წარდგენილი განცხადებისა და სარეგისტრაციო დოკუმენტაციის საფუძველზე ქ.თბილისში, ალ. ყაზბეგის გამზირის №44-ში მდებარე 619 კვ. მეტრი ფართი საჯარო რეესტრში დარეგისტრირდა შპს „არსიანი-ადანაიას“ საკუთრებად (შემდგომში – „მოვალის ქონება“); უძრავ ნივთს მინიჭებული აქვს საკადასტრო კოდი №1/14/3/40/8.

2.2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2007 წლის 24 დეკემბრის განაჩენით იოსებ მალრაძეს მსჯავრი დაედო (დამტკიცდა საპროცესო შეთანხმება) იმ დოკუმენტაციის გაყალბებისათვის, რომელიც საფუძვლად დაედო ზემოხსენებულ რეგისტრაციას, კერძოდ: ყალბად იქნა აღიარებული შპს „დიზაინ-ინდუსტრიას“ პარტნიორთა 2004 წლის 05 სექტემბრის №6 კრების ოქმის ამონაწერი და შპს „არსიანი-ადანაიას“ პარტნიორთა 2005 წლის 01 მარტის კრების ოქმი.

2.3. მითითებულ განაჩენზე დაყრდნობით, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2008 წლის 29 სექტემბრის გადაწყვეტილებით აღდგენილ იქნა შპს „დიზაინ-ინდუსტრიას“ საკუთრების უფლება „მოვალის ქონებაზე“ 2004 წლის 17 აგვისტოს მდგომარეობით. აღნიშნული გადაწყვეტილება ამ ნაწილში დატოვებულ იქნა უცვლელად თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2009 წლის 12 აგვისტოს №2ბ/20-09 გადაწყვეტილებით, ხოლო ეს უკანასკნელი უცვლელად დარჩა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2010 წლის 22 ოქტომბრის №ას-227-216-2010 განჩინებით. აღსანიშნავია, რომ ამ სამართალწარმოების ფარგლებში თბილისის საქალაქო სასამართლოს 01.08.2006წ. №29616 განჩინებით ყადაღა დაედო „მოვალის ქონებას“. ყადაღა დარეგისტრირდა საჯარო რეესტრშიც 2006 წლის 08 აგვისტოს.

2.4. შპს „დავების განმხილველი ცენტრის“ (მუდმივმოქმედი კერძო არბიტრაჟი) 2009 წლის 29 დეკემბრის №510 გადაწყვეტილებით (მასში 2010 წლის 22 იანვარს შეტანილი შესწორების გათვალისწინებით) ლევან ბუაძეს (მსესხებელი) და შპს „არსიანი-ადანაიას“ (თავდებს) სს „ბანკი რესპუბლიკას“ სასამართლოდ სოლიდარულად დაეკისრათ ჯამში 761719,56 აშშ დოლარის და 95790,65 ლარის გადახდა, როგორც წარმოქმნილი დავალიანება სს „ბანკი რესპუბლიკას“ და ლევან ბუაძეს შორის 2007 წლის 11 მაისს და 19 ივლისს, 2008 წლის 15 იანვარს გაფორმებული გენერალური საკრედიტო ხელშეკრულებების, ასევე – ამ ხელშეკრულებათა საფუძველზე გაფორმებული, საკრედიტო ხაზის გახსნის შესახებ 2007 წლის 18 მაისის №11788, 2007 წლის 19 ივლისის №12839 და 2008 წლის 18 იანვრის №49965 ხელშეკრულებების საფუძველზე, აგრეთვე – არბიტრაჟი საქმის წარმოების ხარჯების სახით. გადაწყვეტილებით დადგინდა დავალიანების თანხის ამოღება მსესხებლისა და თავდების კუთვნილი უძრავ-მოძრავი ქონების იძულებით აუქციონზე რეალიზაციის გზით. გადაწყვეტილებაზე 2010 წლის 22 იანვარს გაიწერა სააღსრულებო ფურცელი შპს „დავების განმხილველი ცენტრის“ მიერ. სააღსრულებო ფურცელში კრედიტორად მითითებულია სს „ბანკი რესპუბლიკა“, ხოლო მოვალეებად – ლევან ბუაძე, გრიგოლ ბუაძე და შპს „არსიანი-ადანაია“. აღსანიშნავია,

რომ თავდების მიმართ მითითებული გადაწყვეტილების გამოტანის საფუძველი გახდა 2007 წლის 18 მაისის, 2007 წლის 19 ივლისის და 2008 წლის 18 იანვრის თავდებობის ხელშეკრულებები სოლიდარული პასუხისმგებლობით, რომლითაც შპს „არსიანი ადანაია“ თავდებად დაუდგა ლევან ბუაძეს სს „ბანკი რესპუბლიკას“ წინაშე, ზემოთ მითითებული საკრედიტო ხელშეკრულებებიდან გამომდინარე ვალდებულებების შესრულების უზრუნველსაყოფად; თითოეული თავდებობის ხელშეკრულებით განისაზღვრა, რომ თავდებობით უზრუნველყოფილი ზღვრული თანხაა 300000 აშშ დოლარი, ე.ი. – ჯამში უზრუნველყოფილ იქნა 900000 აშშ დოლარის თანხობით ლევან ბუაძის ვალდებულება ბანკის წინაშე.

2.5. სააღსრულებო ფურცელი აღსასრულებლად წარედგინა კერძო აღმასრულებელ დევიდების (ტ. I, ს. ფ. 114). 2010 წლის 09 მარტს დევიდები მიმართა შპს „არსიანი-ადანაიას“ წინადადებით 7 დღის ვადაში გადაწყვეტილების ნებაყოფლობით შესრულების თაობაზე, რომლითაც მოვალეს განემარტა გადაწყვეტილების ნებაყოფლობით შეუსრულებლობის სამართლებრივი შედეგების და აღმასრულებლის მიერ განსახორციელებელი საპროცესო მოქმედებების შესახებ (ტ. I, ს. ფ. 151-155). წინადადება ჩატარდა მოვალე საწარმოს დირექტორს – გრიგოლ ბუაძეს 2010 წლის 17 მარტს (ტ. I, ს. ფ. 156). იმავე დღეს საჯარო რეესტრმა, კერძო აღმასრულებლის მიმართვის საფუძველზე, მოამზადა ამონაწერი, საიდანაც ირკვეოდა, რომ „მოვალის ქონება“ რეგისტრირებული იყო შპს „არსიანი-ადანაიას“ საკუთრებად; უძრავ ნივთზე რეგისტრირებული იყო სამი ყადაღა, რომელთა შორის არც ერთი იყო დადებული სხვა აღმასრულებლის მიერ.

2.6. „მოვალის ქონება“ შეფასდა საქართველოს უძრავი ქონებისა და ინვესტიციების მართვის კომპანია „გრემიკ“-ის 26.03.2010წ. დასკვნით 1317000 ლარად.

2.7. 2010 წლის 01 აპრილს კერძო აღმასრულებელ დევიდების განცხადებით მიმართა სს „ბანკი რესპუბლიკას“ წარმომადგენელმა თამარ ნოდიამ და მოითხოვა „მოვალის ქონების“ იძულებით აუქციონზე რეალიზაცია.

2.8. 2010 წლის 07 აპრილს დევიდები მიმართა „ბიუროს“ განაცხადით სააუქციონო მომსახურების გაწევის შესახებ, „მოვალის ქონების“ იძულებით აუქციონზე რეალიზების მიზნით.

2.9. ვინაიდან მოვალემ ნებაყოფლობით არ შეასრულა შპს „დავების განმხილველი ცენტრის“ 2009 წლის 29 დეკემბრის №510 გადაწყვეტილებით დაკისრებული ვალდებულებები, „ბიუროს“ 17.06.2010წ. №01/01-43/10-864 განკარგულებით დაინიშნა აუქციონი „მოვალის ქონებაზე“. განისაზღვრა სარეალიზაციო ქონების საწყისი ფასი – 658500 ლარი, შეფასებით დადგენილი თანხის 50%-ის თანხობით.

2.10. 2010 წლის 25 ივნისს ჩატარდა პირველი იძულებითი აუქციონი, რომელზედაც „მოვალის ქონების“ შემძები, 1079000 ლარის შეთავაზებით, გახდა შპს „ბიზნეს ცენტრი ყაზბეგზე“. აუქციონის მსვლელობა და შედეგი აისახა ოქმში. აღსანიშნავია, რომ ამ დღისათვის, საქართველოს ეროვნული ბანკის ოფიციალური ვებ-გვერდის (www.nbg.ge) მონაცემებზე დაყრდნობით, ლარის გაცვლითი კურსი აშშ დოლარის მიმართ დაფიქსირდა შემდეგი: 1 აშშ დოლარი = 1,6522 ლარს.

2.11. შემძება საფასური დაფარა მთლიანად 2010 წლის 01 ივლისს, რის შემდეგაც „ბიუროს“ 02.07.2010წ. №01/01-43/10-941 განკარგულებით საკუთრების უფლება „მოვალის ქონებაზე“ მიენიჭა შპს „ბიზნეს ცენტრი ყაზბეგზე“.

დასკვნები სამართლებრივ გარემოებებთან დაკავშირებით:

საქალაქო სასამართლომ განმარტა შემდეგი:

2.12. საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, თუ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი კანონს ეწინააღმდეგება და ის პირდაპირ და უშუალო (ინდივიდუალურ) ზიანს აყენებს მოსარჩელის კანონიერ უფლებას, ან ინტერესს ან უკანონოდ ზღუდავს მის უფლებას, სასამართლო ამ კოდექსის 22-ე მუხლში აღნიშნულ სარჩელთან დაკავშირებით გამოიტანს გადაწყვეტილებას ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის შესახებ. ამდენად, გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობისათვის აუცილებელია შემდეგი გარემოებების ერთდროულად არსებობა: 1. აქტები უნდა ეწინააღმდეგებოდეს კანონს და 2. ისინი პირდაპირ და უშუალო (ინდივიდუალურ) ზიანს აყენებდეს მოსარჩელის კანონიერ უფლებას, ან ინტერესს, ან - უკანონოდ ზღუდავდეს მის უფლებას. რომელიმე მათგანის არარსებობა იწვევს აღნიშნული კატეგორიის სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმას.

2.13. მოსარჩელე მოთხოვნის სამართლებრივ საფუძვლებად მიუთითებს „საადსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 21-ე მუხლის მე-4 პუნქტს, 25-ე, 54-ე და 63¹ მუხლებს, რომელთა დარღვევა, მისი აზრით, ქმნის საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹ მუხლით გათვალისწინებულ საფუძვლებს გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობისათვის.

2.14. „საადსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 21-ე მუხლის მე-4 პუნქტის თანახმად საადსრულებო ფურცელი დამოწმებული უნდა იქნეს გადაწყვეტილების მიმღები პირის ხელმოწერითა და ბეჭდით, გარდა საარბიტრაჟო გადაწყვეტილებისა, როდესაც საადსრულებო ფურცელი დამოწმებული უნდა იქნეს საადსრულებო ფურცლის გამცემი სასამართლოს მიერ. აღნიშნული ნორმის დადგენა უკავშირდება „არბიტრაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონის ამოქმედებას (2010 წლის 01 იანვარი), რომლის 44-45-ე მუხლების თანხმად არბიტრაჟის გადაწყვეტილების ცნობას და აღსრულებას უზრუნველყოფენ საერთო სასამართლოები. თუმცა, ამავე კანონის 46-ე მუხლის თანახმად ამ კანონის ამოქმედებამდე დაწყებული, ჯერ კიდევ დაუმთავრებელი საარბიტრაჟო დავები განიხილება „კერძო არბიტრაჟის შესახებ“ საქართველოს 1997 წლის 17 აპრილის კანონით განსაზღვრული წესით, თუ მხარეები არ შეთანხმდნენ აღნიშნული დავების „არბიტრაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონით განსაზღვრული წესით განხილვაზე. ამ საარბიტრაჟო დავებზე გამოტანილ გადაწყვეტილებათა ცნობა და აღსრულება უნდა განხორციელდეს ამ კანონით განსაზღვრული წესით.

2.15. შპს „დავების განხილვის ცენტრის“ მიერ გასაჩივრებულ აუქციონს საფუძვლად დადებული გადაწყვეტილება გამოტანილ იქნა 2009 წლის 29 დეკემბერს, ე.ო. – აღნიშნული დავა არ ექცევა „არბიტრაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონის მოქმედების სფეროში, რადგან იგი დასრულდა ამ კანონის ამოქმედებამდე; შესაბამისად – გადაწყვეტილებაზე საადსრულებო ფურცლის გაცემაც და მისი აღსრულებაც უნდა მომხდარიყო „კერძო არბიტრაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონის ნორმათა საფუძველზე, რომლის 42-ე მუხლის თანახმად საარბიტრაჟო გადაწყვეტილება, რომელიც ნებაყოფლობით არ იქნა შესრულებული, აღსრულდება იძულებით, საარბიტრაჟო გადაწყვეტილების ძალაში შესვლის შესახებ არბიტრაჟის თავმჯდომარის მიერ გაცემული საადსრულებლო წარწერის საფუძველზე. არბიტრაჟის თავმჯდომარე საადსრულებლო წარწერას გასცემს საკუთარი ინიციატივით ანდა არბიტრაჟის ან მხარის მოთხოვნის საფუძველზე, ასეთი

მოთხოვნის მისთვის წარდგენიდან 5 დღის განმავლობაში. რაც შეეხება 2010 წლის 22 იანვრის გადაწყვეტილებას, იგი წარმოადგენს ამავე კანონის 41-ე მუხლის საფუძველზე (“მხარეს უფლება აქვს მოსთხოვოს არბიტრაჟს გამოასწოროს შეცდომა, დაშვებული საარბიტრაჟო გადაწყვეტილებაში მოცემულ გაანგარიშებაში, აგრეთვე მისი ხელნაწერი, ნაბეჭდი ან სხვა ამგვარი შეცდომა, თუ მხარეთა მიერ სხვა რამ არ არის დადგენილი”) გადაწყვეტილებაში დაშვებული შეცდომის გასწორებას და არა დავის არსებითი განხილვის შედეგად გამოტანილ დამატებით გადაწყვეტილებას.

2.16. აღნიშნულიდან გამომდინარე, სასამართლომ მიიჩნია, რომ 2010 წლის 22 იანვარს გაწერილი №510 სააღსრულებო ფურცელი გაცემულია უფლებამოსილი პირის მიერ, მოქმედი კანონმდებლობით დადგენილი წესით.

2.17. „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ” საქართველოს კანონის 25-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად აღსრულების ეროვნული ბიურო სააღსრულებო წარმოებას იწყებს იძულებითი აღსრულების შესახებ კრედიტორის წერილობითი განცხადებისა და სააღსრულებო ფურცლის საფუძველზე. ამ კანონის მე-2 მუხლით განსაზღვრული იმ გადაწყვეტილებების აღსრულებისას, რომლებზედაც აუცილებელია სააღსრულებო ფურცლის არსებობა, აღსრულება შეიძლება დაიწყოს მხოლოდ მაშინ, თუ პირები, რომელთა სასარგებლოდ და საწინააღმდეგოდ უნდა მოხდეს აღსრულება, კონკრეტულად არიან დასახელებული სააღსრულებო ფურცელში. სასამართლომ, ამ გადაწყვეტილების 3.4 პუნქტში მითითებული გარემოებების გათვალისწინებით, მიიჩნია, რომ საღაო სააღსრულებო წარმოების განხორციელებისას არც ამ ნორმის დარღვევას ჰქონია ადგილი.

2.18. „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ” საქართველოს კანონის 54-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 პუნქტების თანახმად, ნივთს ყადაღა შეიძლება დაედოს მრავალი კრედიტორის სასარგებლოდ. უკვე ყადაღადადებულ ნივთს შეიძლება შემდეგ კიდევ დაედოს ყადაღა სხვა (შემდგომი) კრედიტორის სასარგებლოდ. ამისათვის აღმასრულებელს ყადაღის დადების აქტში შეაქვს განცხადება, რომ ის ნივთს აყადადებს შემდეგი კრედიტორის სასარგებლოდ. თუ ნივთს პირველი ყადაღა დაადო სხვა აღმასრულებელმა, მას უნდა გადაეცეს ყადაღის დადების აქტის ასლი. ერთი მოვალის მიმართ რამდენიმე სააღსრულებო ფურცლით გათვალისწინებული ფულადი მოთხოვნების სხვადასხვა აღმასრულებლის მიერ აღსრულების შემთხვევაში მოვალის ერთი და იმავე ქონების აუქციონის წესით ან სხვაგვარ რეალიზაციას ახორციელებს ის აღმასრულებელი, რომელმაც ყველაზე ადრე დაარეგისტრირა ყადაღა უძრავ ქონებაზე საჯარო რეესტრში. აღსრულების რიგითობა განისაზღვრება ქონებაზე ყადაღის რეგისტრაციის დროის მიხედვით (საათობრივად და წუთობრივად).

2.19. სასამართლომ მიუთითა, რომ სააღსრულებო წარმოების განხორციელებისას ყადაღადადებული ნივთის რეალიზაციის პრიორიტეტი ენიჭება იმ აღმასრულებელს, რომელმაც ყველაზე ადრე დაარეგისტრირა ყადაღა საჯარო რეესტრში. აქ იგულისხმება მხოლოდ სააღსრულებო წარმოების დროს დადებული ყადაღა და არა სასარჩევო მოთხოვნის უზრუნველყოფის მიზნით სასამართლოს მიერ გამოყენებული დონისძიება. ამ გადაწყვეტილების 3.5 პუნქტში მითითებული გარემოებებიდან გამომდინარე, ვინაიდან არ არსებობდა სხვა აღმასრულებლის მიერ „მოვალის ქონებაზე“ დადებული ყადაღა, არც კერძო აღმასრულებელი დევი დევიდე და არც „ბიუროს“ აღმასრულებელი ვასილ ხაჭაპურიძე არ იყვნენ შეზღუდულნი – განხეხორციელებინათ „მოვალის ქონების“ რეალიზება იძულებითი აუქციონის წესით. ამდენად, მითითებული ნორმის დარღვევას ადგილი არ ჰქონია.

2.20. „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ” საქართველოს კანონის 63¹ მუხლის თანახმად უძრავ ქონებაზე ყადაღის დადება ნიშნავს ქონების აღწერას და მესაკუთრისათვის მისი განკარგვის – ნებისმიერი ფორმით გასხვისების, იპოვებით, უზუფრუქტით, სერვიტუტით ან აღნაგობით დატვირთვის, მასზე თხოვების, ქირავნობის ან/და იჯარის ხელშეკრულების დადების – აკრძალვის გამოცხადებას. ბათილია ყადაღადადებულ უძრავ ქონებაზე ყადაღის დადების შემდეგ ამ მუხლის პირველი პუნქტით გათვალისწინებული ყველა გარიგება. სასამართლომ მიიჩნია, რომ ყადაღა, როგორც საჯარო-სამართლებრივი შეზღუდვა, მიმართულია მხოლოდ ქონების მესაკუთრის მიმართ, უკრძალავს რა მას ქონების განკარგვას. შესაბამისად, ყადაღა არ წარმოადგენს ქონებაზე სააღსრულებო წარმოების განხორციელების დამაბრკოლებელ გარემოებას (აღნიშნული მოტივაცია შეესაბამება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას: 19.05.2005წ. განჩინება, საქმე №ბს-174-135(კ-05)). ამდენად, არც მითითებული ნორმის დარღვევას ჰქონია ადგილი გასაჩივრებული აუქციონის მომზადება-ჩატარებისას.

2.21. რაც შეეხება მოსარჩევის მიერ სასამართლოში საქმის განხილვისას მითითებულ მოტივაციას შპს „არსიანი-ადანაიას”, როგორც თავდების, პასუხისმგებლობის ფარგლების დარღვევის თაობაზე, ამ გადაწყვეტილების 3.4 პუნქტში მითითებული გარემოებების გათვალისწინებით სასამართლომ მიიჩნია, რომ შპს „არსიანი-ადანაიას”, როგორც ლევან ბუაძის თავდების, პასუხისმგებლობის ზღვარი განისაზღვრა 900000 აშშ დოლარით; ამ გადაწყვეტილების 3.10 პუნქტში მითითებული კურსის გათვალისწინებით სადაც აუქციონის ჩატარების მომენტისათვის ეს თანხა შეადგენდა 1486980 ლარს, რეალიზებული „მოვალის ქონების” ღირებულება კი იყო 1317000 ლარი. აღნიშნულიდან გამომდინარე, თავდების პასუხისმგებლობა მოქცეულ იქნა მის მიერვე გაფორმებული შეთანხმებით დადგენილ ფარგლებში. ამასთან, აღნიშნული სადაც უნდა გაეხადა თვითონ ქონების მესაკუთრეს, რაც არ განხორციელებულა.

2.22. სასამართლომ დამატებით მიუთითა, რომ „საჯარო რეესტრის შესახებ” საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის თანახმად საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულ მონაცემთა მიმართ მოქმედებს უტყუარობის პრეზუმაცია, ვიდრე ისინი საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით ძალადაკარგულად, ბათილად ან არარად არ იქნება ცნობილი. აღნიშნული ნორმა იმპერატიული ხასიათისაა და საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 312-ე მუხლისაგან განსხვავებით, რომელიც შესაძლებლად მიიჩნევს საჯარო რეესტრის ჩანაწერთა პრეზუმაციის გაქარწყლებას საწინააღმდეგოს დამტკიცების შედეგად, საჯარო რეესტრის მონაცემები ითვლება უტყუარად კანონმდებლობით დადგენილი წესით მათ გაუქმებამდე (და არა საწინააღმდეგოს დამტკიცებამდე). აღნიშნულიდან გამომდინარე, შპს „არსიანი-ადანაია”, მიუხედავად თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2007 წლის 24 დეკემბრის განაჩენის არსებობისა (თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2008 წლის 29 სექტემბრის გადაწყვეტილება საქმეზე №2/9085-06 არც იყო კანონიერ ძალაში შესული), აუქციონის მომენტისათვის ითვლებოდა “მოვალის ქონების” მესაკუთრედ, შესაბამისად – „ბიურო“, „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ” საქართველოს კანონის 69-ე მუხლის (“1. იძულებით აუქციონს ამ კანონით დადგენილი წესით ატარებს აღსრულების ეროვნული ბიურო. თუ მოვალე საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულია ქონების მესაკუთრედ, მაშინ აღსრულების ეროვნული ბიურო გამოსცემს განკარგულებას იძულებითი აუქციონის დანიშვნის შესახებ”) საფუძველზე, უფლებამოსილი იყო – დაენიშნა ამ ქონებაზე იძულებითი აუქციონი და ამ გზით აღესრულებინა კერძო არბიტრაჟის სავალდებულო ძალის მქონე გადაწყვეტილება.

3. სააპელაციო საჩივრის საფუძვლები:

3.1. შპს „დიზაინ-ინდუსტრია“-ს სააპელაციო საჩივარი ემყარება შემდეგ გარემოებებს:

3.2. აპელანტის განმარტებით, სასამართლო ვერ გაერკვა დავის საგანში და მის არსში, შესაბამისად, ასეთი გადაწყვეტილება დაუსაბუთებელი გადაწყვეტილებაა; საქმე განიხილა სასამართლოს არაკანონიერმა შემადგენლობამ; გადაწყვეტილების დასაბუთება იმდენად არასრულია, რომ მისი სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმება შეუძლებელია.

4. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების დასაბუთება:

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართლწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 377-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლო ამოწმებს გადაწყვეტილებას სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში, ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სამართლებრივი თვალსაზრისით შემოწმებისას, სასამართლო ხელმძღვანელობს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლების მოთხოვნებით.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ პუნქტის თანახმად, თუ სააპელაციო სასამართლო ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებს და დასკვნებს საქმის ფაქტობრივ ან/და სამართლებრივ საკითხებთან დაკავშირებით, მაშინ დასაბუთება იცვლება მათზე მითითებით.

ფაქტობრივი დასაბუთება

საქმეზე დადგენილია შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:

4.1. საჯარო რეესტრის 2005 წლის 23 მარტის ამონაწერის თანახმად, შპს „არსიანი-ადანაიას“ დირექტორის – იოსებ მაღრაძის მიერ წარდგენილი განცხადებისა და სარეგისტრაციო დოკუმენტაციის საფუძველზე ქ.თბილისში, ალ. ყაზბეგის გამზირის №44-ში მდებარე 619 კვ. მეტრი ფართი საჯარო რეესტრში დარეგისტრირდა შპს „არსიანი-ადანაიას“ საკუთრებად (შემდგომში – „მოვალის ქონება“); უძრავ ნივთს მინიჭებული აქვს საკადასტრო კოდი №1/14/3/40/8.

4.2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2007 წლის 24 დეკემბრის განაჩენით იოსებ მაღრაძეს მსჯავრი დაედო (დამტკიცდა საპროცესო შეთანხმება) იმ დოკუმენტაციის გაყალბებისათვის, რომელიც საფუძვლად დაედო ზემოხსენებულ რეგისტრაციას, კერძოდ: ყალბად იქნა აღიარებული შპს „დიზაინ-ინდუსტრიას“ პარტნიორთა 2004 წლის 05 სექტემბრის №6 კრების ოქმის ამონაწერი და შპს „არსიანი-ადანაიას“ პარტნიორთა 2005 წლის 01 მარტის კრების ოქმი.

4.3. მითითებულ განაჩენზე დაყრდნობით, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2008 წლის 29 სექტემბრის გადაწყვეტილებით აღდგენილ იქნა შპს „დიზაინ-ინდუსტრიას“ საკუთრების უფლება „მოვალის ქონებაზე“ 2004 წლის 17

აგვისტოს მდგომარეობით. აღნიშნული გადაწყვეტილება ამ ნაწილში დატოვებულ იქნა უცვლელად თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2009 წლის 12 აგვისტოს №2ბ/20-09 გადაწყვეტილებით, ხოლო ეს უკანასკნელი უცვლელად დარჩა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2010 წლის 22 ოქტომბრის №ას-227-216-2010 განჩინებით. აღსანიშნავია, რომ ამ სამართლაშარმოების ფარგლებში თბილისის საქალაქო სასამართლოს 01.08.2006წ. №29616 განჩინებით ყადაღა დაედო „მოვალის ქონებას“. ყადაღა დარეგისტრირდა საჯარო რეესტრშიც 2006 წლის 08 აგვისტოს.

4.4. შპს „დავების განმხილველი ცენტრის“ (მუდმივმოქმედი კერძო არბიტრაჟი) 2009 წლის 29 დეკემბრის №510 გადაწყვეტილებით (მასში 2010 წლის 22 იანვარს შეტანილი შესწორების გათვალისწინებით) ლევან ბუაძეს (მსესხებელი) და შპს „არსიანი-ადანაიას“ (თავდებს) სს „ბანკი რესპუბლიკას“ სასარგებლოდ სოლიდარულად დაეკისრაო ჯამში 761719,56 აშშ დოლარის და 95790,65 ლარის გადახდა, როგორც წარმოქმნილი დავალიანება სს „ბანკი რესპუბლიკას“ და ლევან ბუაძეს შორის 2007 წლის 11 მაისს და 19 ივლისს, 2008 წლის 15 იანვარს გაფორმებული გენერალური საკრედიტო ხელშეკრულებების, ასევე – ამ ხელშეკრულებათა საფუძველზე გაფორმებული, საკრედიტო ხაზის გახსნის შესახებ 2007 წლის 18 მაისის №11788, 2007 წლის 19 ივლისის №12839 და 2008 წლის 18 იანვრის №49965 ხელშეკრულებების საფუძველზე, აგრეთვე – არბიტრაჟში საქმის წარმოების ხარჯების სახით. გადაწყვეტილებით დადგინდა დავალიანების თანხის ამოღება მსესხებლისა და თავდების კუთვნილი უძრავ-მოძრავი ქონების იძულებით აუქციონზე რეალიზაციის გზით. გადაწყვეტილებაზე 2010 წლის 22 იანვარს გაიწერა სააღსრულებო ფურცელი შპს „დავების განმხილველი ცენტრის“ მიერ. სააღსრულებო ფურცელში კრედიტორად მითითებულია სს „ბანკი რესპუბლიკა“, ხოლო მოვალეებად – ლევან ბუაძე, გრიგოლ ბუაძე და შპს „არსიანი-ადანაია“. აღსანიშნავია, რომ თავდების მიმართ მითითებული გადაწყვეტილების გამოტანის საფუძველი გახდა 2007 წლის 18 მაისის, 2007 წლის 19 ივლისის და 2008 წლის 18 იანვრის თავდებობის ხელშეკრულებები სოლიდარული პასუხისმგებლობით, რომლითაც შპს „არსიანი ადანაია“ თავდებად დაუდგა ლევან ბუაძეს სს „ბანკი რესპუბლიკას“ წინაშე, ზემოთ მითითებული საკრედიტო ხელშეკრულებებიდან გამომდინარე ვალდებულებების შესრულების უზრუნველსაყოფად; თითოეული თავდებობის ხელშეკრულებით განისაზღვრა, რომ თავდებობით უზრუნველყოფილი ზღვრული თანხაა 300000 აშშ დოლარი, ე.ი. – ჯამში უზრუნველყოფილ იქნა 900000 აშშ დოლარის ოდენობით ლევან ბუაძის ვალდებულება ბანკის წინაშე.

4.5. სააღსრულებო ფურცელი აღსასრულებლად წარედგინა კერძო აღმასრულებელ დევი დევიდეს (ტ. I, ს. ფ. 114). 2010 წლის 09 მარტს დევი დევიდემ მიმართა შპს „არსიანი-ადანაიას“ წინადადებით 7 დღის ვადაში გადაწყვეტილების ნებაყოფლობით შესრულების თაობაზე, რომლითაც მოვალეს განემარტა გადაწყვეტილების ნებაყოფლობით შეუსრულებლობის სამართლებრივი შედეგების და აღმასრულებლის მიერ განსახორციელებელი საპროცესო მოქმედებების შესახებ (ტ. I, ს. ფ. 151-155). წინადადება ჩაბარდა მოვალე საწარმოს დირექტორს – გრიგოლ ბუაძეს 2010 წლის 17 მარტს (ტ. I, ს. ფ. 156). იმავე დღეს საჯარო რეესტრმა, კერძო აღმასრულებლის მიმართვის საფუძველზე, მოამზადა ამონაშერი, საიდანაც ირკვეოდა, რომ „მოვალის ქონება“ რეგისტრირებული იყო შპს „არსიანი-ადანაიას“ საკუთრებად; უძრავ ნივთზე რეგისტრირებული იყო სამი ყადაღა, რომელთა შორის არც ერთი იყო დადებული სხვა აღმასრულებლის მიერ.

4.6. „მოვალის ქონება“ შეფასდა საქართველოს უძრავი ქონებისა და ინვესტიციების მართვის კომპანია „გრემიკ“-ის 26.03.2010წ. დასკვნით 1317000 ლარად.

4.7. 2010 წლის 01 აპრილს კერძო აღმასრულებელ დევი დევიდეს განცხადებით მიმართა სს „ბანკი რესაუბლივას“ წარმომადგენელმა თამარ ნოდიამ და მოითხოვა „მოვალის ქონების“ იძულებით აუქციონზე რეალიზაცია.

4.8. 2010 წლის 07 აპრილს დევი დევიდემ მიმართა „ბიუროს“ განაცხადით სააუქციონო მომსახურების გაწევის შესახებ, „მოვალის ქონების“ იძულებით აუქციონზე რეალიზების მიზნით.

4.9. ვინაიდან მოვალემ ნებაყოფლობით არ შეასრულა შპს „დავების განმხილველი ცენტრის“ 2009 წლის 29 დეკემბრის №510 გადაწყვეტილებით დაკისრებული ვალდებულებები, „ბიუროს“ 17.06.2010წ. №01/01-43/10-864 განკარგულებით დაინიშნა აუქციონი „მოვალის ქონებაზე“. განისაზღვრა სარეალიზაციო ქონების საწყისი ფასი – 658500 ლარი, შეფასებით დადგენილი თანხის 50%-ის ოდენობით.

4.10. 2010 წლის 25 ივნისს ჩატარდა პირველი იძულებითი აუქციონი, რომელზედაც „მოვალის ქონების“ შემძენი, 1079000 ლარის შეთავაზებით, გახდა შპს „ბიზნეს ცენტრი ყაზბეგზე“. აუქციონის მსვლელობა და შედეგი აისახა ოქმში. აღსანიშნავია, რომ ამ დღისათვის, საქართველოს ეროვნული ბანკის ოფიციალური ვებ-გვერდის (www.nbg.ge) მონაცემებზე დაყრდნობით, ლარის გაცვლითი კურსი აშშ დოლარის მიმართ დაფიქსირდა შემდეგი: 1 აშშ დოლარი = 1,6522 ლარს.

4.11. შემძენმა საფასური დაფარა მთლიანად 2010 წლის 01 ივნისს, რის შემდეგაც „ბიუროს“ 02.07.2010წ. №01/01-43/10-941 განკარგულებით საკუთრების უფლება „მოვალის ქონებაზე“ მიენიჭა შპს „ბიზნეს ცენტრს ყაზბეგზე“.

სამართლებრივი დასაბუთება

4.12. პალატა აღნიშნავს, რომ „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის მე-4 პუნქტის თანახმად, სააღსრულებო ბიურო თავის საქმიანობაში ხელმძღვანელობს ამ კანონით, სხვა ნორმატიული აქტებით და სააღსრულებო ბიუროს დებულებით. „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 21-ე მუხლის მე-4 პუნქტის თანახმად სააღსრულებო ფურცელი დამოწმებული უნდა იქნეს გადაწყვეტილების მიმღები პირის ხელმოწერითა და ბეჭდით, გარდა საარბიტრაჟო გადაწყვეტილებისა, როდესაც სააღსრულებო ფურცელი დამოწმებული უნდა იქნეს სააღსრულებო ფურცლის გამცემი სასამართლოს მიერ.

4.13. „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 25-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად აღსრულების ეროვნული ბიურო სააღსრულებო წარმოებას იწყებს იძულებითი აღსრულების შესახებ კრედიტორის წერილობითი განცხადებისა და სააღსრულებო ფურცლის საფუძველზე. ამ კანონის მე-2 მუხლით განსაზღვრული იმ გადაწყვეტილებების აღსრულებისას, რომლებზედაც აუცილებელია სააღსრულებო ფურცლის არსებობა, აღსრულება შეიძლება დაიწყოს მხოლოდ მაშინ, თუ პირები, რომელთა სასარგებლოდ და საწინააღმდეგოდ უნდა მოხდეს აღსრულება, კონკრეტულად არიან დასახელებული სააღსრულებო ფურცელში.

4.14. პალატა იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს მოსაზრებას, რომ განსახილველ შემთხვევაში, 2009 წლის 29 დეკემბერის გადაწყვეტილებაზე, სააღსრულებო ფურცლის გაცემაც და მისი აღსრულებაც უნდა მომხდარიყო „კერძო არბიტრაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონის ნორმათა საფუძველზე, შესაბამისად 2010 წლის 22 იანვარს გაწერილი №510 სააღსრულებო ფურცელის საფუძველზე სააღსრულებო

წარმოება დაიწყო კანონის მოთხოვნათა დაცვით და აპელანტის არგუმენტები, რომ აღმასრულებელი არ იყო უფლებამოსილი მიედო წარმოებაში სააღსრულებო ფურცელი, საფუძველს მოკლებულია და გაზიარებული ვერ იქნება.

4.15. პალატა ასევე იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს მოსაზრებას, რომ სააღსრულებო წარმოების განხორციელებისას ყადაღადადებული ნივთის რეალიზაციის პრიორიტეტი ენიჭება იმ აღმასრულებელს, რომელმაც ყველაზე ადრე დაარეგისტრირა ყადაღა საჯარო რეესტრში. აქ იგულისხმება მხოლოდ სააღსრულებო წარმოების დროს დადებული ყადაღა და არა სასარჩელო მოთხოვნის უზრუნველყოფის მიზნით სასამართლოს მიერ გამოყენებული ლონისძიება. ვინაიდან არ არსებობდა სხვა აღმასრულებლის მიერ მოვალის ქონებაზე დადებული ყადაღა, არც კერძო აღმასრულებელი დევი დევიდე და არც ბიუროს აღმასრულებელი ვასილ ხაჭაპურიძე არ იყვნენ შეზღუდული – განეხორციელებინათ ქონების რეალიზება იძულებითი აუქციონის წესით.

4.16. პალატა ვერ გაიზიარებს აპელანტის მოსაზრებას და მიუთითებს „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 63¹ მუხლზე, რომელიც მკაფიოდ განსაზღვრავს ყადაღის არსს. უძრავ ქონებაზე ყადაღის დადება ნიშნავს ქონების აღწერას და მესაკუთრისათვის მისი განკარგვის – ნებისმიერი ფორმით გასხვისების, იპოთეკით, უზუფრუქტით, სერვიტუტით ან აღნაგობით დატვირთვის, მასზე თხოვების, ქირავნობის ან/და იჯარის ხელშეკრულების დადების – აკრძალვის გამოცხადებას. ბათილია ყადაღადადებულ უძრავ ქონებაზე ყადაღის დადების შემდეგ ამ მუხლის პირველი პუნქტით გათვალისწინებული ყველა გარიგება. ამრიგად, ყადაღა, როგორც საჯარო-სამართლებრივი შეზღუდვა, მიმართულია მხოლოდ ქონების მესაკუთრის მიმართ, ყადაღა უკრძალავს მესაკუთრეს ყადაღადადებული ქონების განკარგვას. აღნიშნული აკრძალვა არ ეხება კრედიტორს, რომელსაც კანონი ანიჭებს უფლებას ვალდებულების შეუსრულებლობის შემთხვევაში თავისი მოთხოვნა დაიკმაყოფილოს მოვალის საკუთრებაში არსებული ქონებიდან და მისი ქმედება ქონებაზე ყადაღის დადებით ვერ იქნება შეზღუდული. შესაბამისად, იგი არ წარმოადგენს ქონებაზე სააღსრულებო წარმოების განხორციელების დამაბრკოლებელ გარემოებას.

4.17. პალატა ვერ გაიზიარებს აპელანტის მოსაზრებას შპს „არსიანი-ადანაიას“, როგორც თავდების, პასუხისმგებლობის ფარგლების დარღვევის თაობაზე. პალატა მიიჩნევს, რომ შპს „არსიანი-ადანაიას“, როგორც ლევან ბუაძის თავდების, პასუხისმგებლობის ზღვარი განისაზღვრა 900000 აშშ დოლარით; სადაც აუქციონის ჩატარების მომენტისათვის ეს თანხა შეადგენდა 1486980 ლარს, რეალიზებული ქონების ღირებულება კი იყო 1317000 ლარი. აღნიშნულიდან გამომდინარე, თავდების პასუხისმგებლობა მოქცეულ იქნა მის მიერ გაფორმებული შეთანხმებით დადგენილ ფარგლებში. ამასთან, აღნიშნული ქონების მესაკუთრეს სადაც არ გაუხდია.

4.4.18 პალატა ვერ გაიზიარებს აპელანტის მოსაზრებას სადაც სააღსრულებო წარმოების განხორციელებისას კანონის ნორმათა დარღვევის თაობაზე და მიუთითებს „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის კანონის 69-ე მუხლზე, რომლის თანახმად, იძულებით აუქციონს ამ კანონით დადგენილი წესით ატარებს აღსრულების ეროვნული ბიურო. თუ მოვალე საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულია ქონების მესაკუთრედ, მაშინ აღსრულების ეროვნული ბიურო გამოსცემს განკარგულებას იძულებითი აუქციონის დანიშნვის შესახებ. „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის თანახმად, საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულ მონაცემთა მიმართ მოქმედებს უტყუარობის პრეზუმაცია, ვიდრე ისინი საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით ძალადაკარგულად, ბათილად ან არარად არ იქნება ცნობილი.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, პალატა იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს მოსახრებას, რომ შპს “არსიანი-ადანაია”, მიუხედავად თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2007 წლის 24 დეკემბრის განაჩენის არსებობისა (თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2008 წლის 29 სექტემბრის გადაწყვეტილება საქმეზე №2/9085-06 არ იყო კანონიერ ძალაში შესული), აუქციონის მომენტისათვის ითვლებოდა „მოვალის ქონების” მესაკუთრედ, შესაბამისად, ბიურო უფლებამოსილი იყო დაენიშნა ამ ქონებაზე იძულებითი აუქციონი და ამ გზით აღესრულებინა კერძო არბიტრაჟის გადაწყვეტილება. პალატა მიიჩნევს, რომ სადაც სადსრულებო წარმოების განხორციელებისას კანონის ნორმათა დარღვევას აღგილი არ ჰქონია.

4.4.19 საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად სარჩელი შეიძლება აღიძრას ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის მოთხოვნით.

საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹ მუხლის პირველი ნაწილით განსაზღვრულია თუ რა შემთხვევაში შეიძლება ჩაითვალოს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ბათილად. აღნიშნული მუხლის თანახმად ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ბათილია თუ იგი ეწინააღმდეგება კანონს ან არსებითად დარღვეულია მისი მომზადების ან გამოცემის კანონმდებლობით დადგენილი სხვა მოთხოვნები. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მომზადების ან გამოცემის წესის არსებით დარღვევად ჩითვლება ადმინისტრაციულ სამართლებრივი აქტის გამოცემა ამ კოდექსის 32-ე 34-ე მუხლით გათვალისწინებული წესის დარღვევით ჩატარებულ სხდომაზე ან კანონით გათვალისწინებული ადმინისტრაციული სახის დარღვევით, ანდა კანონის ისეთი დარღვევა, რომლის არარსებობის შემთხვევაში მოცემულ საქმეზე მიღებული იქნებოდა სხვაგვარი გადაწყვეტილება.

4.4.20 დადგენილი გარემოებების ანალიზის საფუძველზე, სააპელაციო სასამართლო ეთანხმება თბილისის საქალაქო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს და გაკეთებულ სამართლებრივ დასკვნებს სარჩელის არ დაკმაყოფილების შესახებ და მიიჩნევს, საქმის მასალებიდან გამომდინარე არ დასტურდება და არც მოსარჩელის მიერ სააპელაციო სასამართლო სხდომაზე იქნა წარმოდგენილი რაიმე მტკიცებულება (სსსკ 102-ე მუხლი), იმ გარემოებების დასადგენად, რომ სადაც ინდივიდუალური სამართლებრივი აქტები მიღებულ იქნა კანონით დადგენილი მოთხოვნების ისეთი დაღვევით, რაც საფუძველი გახდებოდა ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹ მუხლით განსაზღვრული გასაჩივრებული ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობის.

4.21. ამასთან, პალატა უსაფუძვლოდ მიიჩნევს აპელანტის მოთხოვნას საქმის წარმოების შეჩერებაზე უარის თქმის შესახებ თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2010 წლის 16 ნოემბრის განჩინების გაუქმების თაობაზე და აღნიშნავს, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 279-ე მუხლის „დ“ პუნქტით გათვალისწინებული საფუძველი საქმის წარმოების შეჩერებისათვის, რის გამოც სასამართლომ მართებულად უთხრა უარი შას „დიზაინ-ინდუსტრია“-ს წარმომადგენელს შუამდგომლობის დაკმაყოფილებაზე.

5. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა

5.1. სააპელაციო პალატას მიაჩნია, რომ სააპელაციო საჩივარში მითითებული გარემოებები არ ქმნიან საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-

ე მუხლებით გათვალისწინებულ შემადგენლობას. პირველი ინსტანციის სასამართლომ არსებითად სწორად გადაწყვიტა სადაცო საკითხი, რის გამოც არ არსებობს სააპელაციო საჩივრის დაქმაყოფილებისა და გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალურ-სამართლებრივი საფუძვლები.

6. საპროცესო ხარჯები

6.1. აპელაციის მიერ სააპელაციო საჩივრზე გადახდილია სახელმწიფო ბაჟი, 150 ლარი, რაც უნდა დარჩეს სახელმწიფო ბიუჯეტში გადახდილად.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი თ ნ ა წ ი ლ ი

იხელმძღვანელა რა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე, 372-ე, 383-ე, 386-ე, 390-ე, 395-ე, 397-ე მუხლებით

სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა

- შპს „დიზაინ-ინდუსტრია“-ს სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
- უცვლელად დარჩეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგის 2010 წლის 27 დეკემბრის გადაწყვეტილება;
- განჩინება შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო საჩივრით საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ და სხვა კატეგორიის საქმეთა პალატაში (თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №32) თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის მეშვეობით (თბილისი, გრ. რობაქიძის გამზ. №7°) მხარეთათვის დასაბუთებული განჩინების ასლის ჩაბარებიდან ერთი თვის ვადაში.

მოსამართლე

6. ჭიჭილებული